

SOUKROMÁK

Školní magazín Táborského soukromého gymnázia a Základní školy

ročník 2021

číslo 3.

- 4 Rozhovor: Ondra Hnilica**
Rozhovor o letošní olympiádě v Tokiu, vnitřní motivaci něčeho dosáhnout, a jak tomu může sport napomoci.
- 10 Zahájení školního roku 2021/22**
Fotogalerie nástupu do nového školního roku hledáčkem absolventa Radka Havlíčka.
- 14 Rozhovor: Lena Valenová**
Rozhovor se spisovatelkou Lenou Valenovou o její nové knize, vlastním naplnění a také jak těžké je vydat vlastní knihu.
- 22 Erasmus+ meeting Wels**
V září jsme se vydali do rakouského Welsu na další programové setkání projektu „Climate Change“.
- 24 Po stopách Karla IV.**
Třídy sekunda a kvarta navštívily Karlštejn, Koněpruské jeskyně a Beroun. Našli Karla IV.?
- 26 Erasmus+ meeting Škofja Loka**
V říjnu jsme pokračovali setkáním ve slovinské Škofja Loce při dalším programovém setkání projektu „Climate Change“.
- 30 Říjnový příměstský tábor**
V pořadí již pátý příměstský tábor, tentokrát s podtitulem „Podzim v přírodě a zahradě“.
- 35 Staň se diplomatem**
Žáci tercie a kvarty se v rámci projektu stali diplomaty při Radě bezpečnosti OSN.

Školní časopis SOUKROMÁK

číslo 03/ročník 2021

Vydavatel:

Táborské soukromé gymnázium a Základní škola, s.r.o.

Zavadilská 2472

390 02 Tábor

email: sekret@tabsg.cz

tel.: 381 282 830

Editor:

Marek Švadlena

Korektura:

Markéta Švadlenová

Věra Komzáková

Redakce:

Eliška Schlehoferová

Tereza Lorencová

Nela Janková

Nela Šafrová

Právo na chyby v sazbě
či tisku vyhrazeno.

Na titulní straně:

Erupce sopky La Palma,

Kanárské o., Španělsko

foto: Ing. Milan Švadlena

Milí čtenáři časopisu Soukromák, ve všech médiích se na nás valí zdravotnické informace o různých nemocích a epidemiích, pojďme se na následujících stránkách ponořit a začíst do témat a obrázků, jež jsou na hony odlišná od těch, které denně „sjíždíme“ na webu. Neuvidíte zde obrázky injekčních jehel, lékařského prostředí či tiskových konferencí politiků. Tak si od dennodenních událostí odpočiňte a pojdte se podívat, jak jsme prožili první tři měsíce letošního školního roku plné školních akcí, výletů a událostí.

Záměrně měníme styl časopisu jako více lifestyleový, především díky rozhovorům, u kterých jsme velmi vděční, že můžeme předat jejich myšlenky či zkušenosti zajímavých osobností dál. Můžeme se nechat inspirovat a zažít něco zcela jiného, než se ve škole zažít dá.

Také jsme poprvé přidali do vydání plakát, majestátní eupci kanárské sopky Cumbre Vieja to na velké dvoustraně sluší, nemyslíte?

A také se znovu rozjel program Erasmus+, mohli jsme navštívit rakouský Wels a slovinskou Škofja Loku, obě reportáže také najdete v tomto čísle. V současné době se připravuje další meeting a to v bulharské Sofii, původní termín byl v polovině prosince, tak uvidíme...

V plánu bylo do čísla přidat i trochu více kultury, byla i připravená recenze filmu „Duna“, ale toto číslo už jsme více než na třicet šest stránek prostě nedali.

Těšíme se na vás zase příště!

Marek Švadlena

Marek Švadlena, editor

Rozhovor: Ondra Hnilica

Ondřej Hnilica (27) se narodil v Praze, ale k Táboru má blízko. Absolvent ČVUT, po ukončení studia prošel prací ve firmě SCOTT, zařídil si živnost a později založil s.r.o. a v současné době pracuje pro Český olympijský výbor, kde má na starost audiovizuální tvorbu. Mezi jeho záliby patří sport, především běh a cyklistika, má rád hudbu, má přítelkyni a budoucnost plánuje tam, kde mu bude dobře. Rozhovor o letošní olympiádě v Tokiu, sportu a motivaci. Zároveň můžete sledovat Ondru na instagramu [@jsemondra](#).

TEXT Mgr. Marek Švadlena
FOTO archiv Ondřeje Hnilici

Konnichiwa (japonsky „ahoj“) Ondro, vítáme tě zpět v Česku, jak bylo na olympiádě v Tokiu?

Nezapomenutelný zážitek. Ale co jsem tam dělal? Byl jsem v Japonsku 27 dní s mediálním týmem Českého olympijského výboru. Měl jsem na starost komunikaci na sociálních sítích [@olympijskytym](#), takže Instagram, Facebook, Youtube atd. Zároveň jsme pořizovali obsah pro internetovou televizi [czechteam.tv](#). Cíl bylo získat něco přes 5 miliónů shlédnutí videí za dobu olympiády (17 dní), což se nám povedlo a tím jsme splnili „zátěžkávací“ zkoušku nové platformy, kterou hodláme do budoucna rozvíjet. Do Tokia jsem dorazil s foťákem, kamerou a s hodně velkými plány, které nakonec úplně nedopadly, protože situace kolem

koronaviru nám je úplně neumožnila uskutečnit. Někteří z našich členů byli pozitivní, ale úlohu jsme splnili dobře.

Co jsi v Japonsku kromě médií ještě tvořil a jaká byla tvá další práce na olympiádě?

Já mám na starosti tu kreativní a tvůrčí část v olympijského týmu, měsíce před Tokiem jsme připravovali různé spoty, videa, fotky a celkově audiovizuální prezentaci olympijských her a našich sportovců pro veřejnost. Spolupracujeme třeba s [iSport.cz](#) a mediální skupinou CZECH NEWS CENTER, takže se snažíme tu krásu olympijských momentů dostat i k lidem, kteří se o sport zas až tolik nezajímají. V Tokiu jsme tak točili hodně rozhovorů se sportovci, získávali záklisní informace a co nejvíce přenášeli

atmosféru her fanouškům do Čech. Důležitá je pro nás i spolupráce s partnery - Toyota, T-Mobile, Pilsner Urquell... pro které jsme připravovali livestreamy. Mnoho lidí nejspíš neví, že olympiáda a olympijská symbolika jsou v průběhu her komunikovány jen oficiálními olympijskými partnery, a to ještě s velmi přísnými pravidly. Takže třeba na sportovištích není „branding“ (*proces tvorby a používání vizuální identity značky, pozn. redakce*). To pro nás znamená, že i když jsme jako tvůrci akreditováni jako olympijský tým, tak nemůžeme točit na sportovištích a nemůžeme točit ani sportovce. To je úlohou oficiálního vysílání a televize, které platí vysoké částky za práva. My můžeme jen fotit nebo natáčet v tzv. mixzónách nebo na místech mimo olympijská sportoviště, což je často opravdu výzva! Je to klasický postup, který musíme dodržovat a proto se tvorbě obsahu věnujeme už několik měsíců dopředu. Třeba medailonky sportovců jsme předtáčeli 2-3 měsíce před samotnou olympiádou.

S kým ze sportovců ses potkal, či je vyzpovídal?

Z českých sportovců jsem se potkal asi úplně se všemi, tím že hodně běhám, tak

mám asi nejvíc blízko k atletice. Na olympiádě jsem pak trávil nejvíc času právě na atletickém stadionu, který byl skutečně nádherný, ten první moment, kdy vejdeš na ten obrovský stadion a podíváš se kolem sebe, je nepopsatelný. Jen škoda, že jsem tam byl skoro sám. Když jsem fandil Kristině Mäki na finále běhu na 1500 m, tak jsem se slyšel ve videu, což je opravdu divné, zvláště na stadionu, který pojme přes 70 tisíc diváků. Pak jsem strávil hodně času s lezcem Adamem Ondrou, také jsem se potkával s Lukášem Krpálkem, Jirkou Prskavcem, Katkou Siniakovou, Bárrou Špotákovou nebo s basketbalisty.

“První moment, když vstoupíš na ten obrovský stadion, je nepopsatelný.”

Nejde se nezeptat. Co Japonsko? Zažil jsi ho, nebo nebylo moc možností?

Japonsko jsem zažil asi nejvíce z pohledu olympijské jídelny, kde se v místní části se táhly vždy největší fronty. Japonci jsou strašně milí, snažili se co nejvíce pomoci, všechno mají připravené, ale improvizace, to tedy není jejich silná stránka, s tím jsme měli trochu problémy. Bohužel do Tokia mimo olympijskou vesnici a sportoviště jsme nemohli, pravidla byla nastavena velmi striktně. Osobně mě strašně mrzelo, že nebylo možné se volně pohybovat, vidět město a myslím, že kdyby nebylo této situace, tak je to nejlepší olympiáda všech dob!

Plánuješ se někdy vrátit zpět, nahradit si čas, který jsi doufal strávit v Japonsku?

Určitě! Ono Japonsko není jen Tokio, má více stránek, dostal jsem od místních nějaké tipy, takže až se tam budu vracet,

začnu určitě v Tokiu, ale pak budu pokračovat do méně obydlených míst, rozhodně to bude jedna z prvních zemí, které bych chtěl navštívit, až dojde k celkovému rozvolnění ve světě.

Před chvílí říkal, že běh je tvá vášeň, máš nějaké sportovní úspěchy, rekordy či mety?

Ano, běhám, ani nevím, od kdy to beru vážně, ale moc mě to baví! Je to věc, kterou jsem si našel sám a i díky běhání dělám to, co teď dělám. Je to o výzvách, o zdravém přístupu k životu, o motivaci, o osobním zlepšení – navíc, když se potkáváš s olympioniky, tak máš zaručenou motivaci každý den! Běžel jsem dva maratony, to bylo ještě v době, kdy jsem tomu tolik nedával. Teď jsem využil období pandemie a posunul samotný styl běhu, mám naběháno za rok něco přes dva tisíce kilometrů, nějaké osobní rekordy a čeho si nejvíc vážím, je půlmaraton zaběhnutý pod 1 hodinu 25 minut, což se povedlo letos na jaře. Mám ještě další cíle, mezi které patří třeba 10 km pod 35 minut, prostor na zlepšení určitě ještě je.

Aktuálně jsi teď v polovině září běžel závod Vltava Run 2021, přiblížíš našim čtenářům tento závod?

Vltava Run je největší a asi i nejznámější štafetový závod u nás, běží se od pramene Vltavy do pražského Braníku, celkem je to něco málo přes 360 km. Běží se to

“Strach něco udělat je největší blok a nakonec spíš lituješ věci, které jsi neudělal.”

nonstop po asfaltu či v docela zajímavém terénu podél Vltavy a často je to docela kopcovité. Pro samotnou štafetu jsou tam varianty dvanácti lidí po třech úsecích (každý úsek má mezi 7-15 km, pozn. redakce), anebo v devíti lidech po čtyřech úsecích. Letos jsem tento závod běžel už počtvrté, poprvé variantu v devíti lidech, což je průměrně něco okolo 40 km na jednoho běžce. Tým jsem jako kapitán postavil dost solidní a nakonec se nám podařilo vyhrát naši kategorii a celkově jsme skončili na čtvrtém místě, přičemž ty nejlepší týmy byly tvořeny prakticky výhradně z profi běžců. Vltava Run jsme zaběhli za 24 hodin a 20 minut, což je v průměru čas 3:58 minuty na kilometr. Kdo běháte, tak si dokážete představit, že je to poměrně hodně rychlé, zvlášť na tak těžkém profilu trasy.

Sportování a cestování, které jsme tu již řešili, se dá dobře spojit. Je ve světě nějaké zajímavé místo, kde jsi sportoval?

Nejzajímavější místo kde jsem byl, je Havaj, primárně jsem tam nesportoval, i když jsem tam taky něco naběhal, ale hlavní bylo natáčení závodů mistrovství světa Iron Man, kam jsme jeli podpořit našeho triatlonistu Petra Soukupa (v současné době Ondrův trenér, pozn. redakce) s mým kamarádem Matějem Machytkou a uspořádali jsme sbírku na HitHitu, které byla mimochodem velmi úspěšná, vybrali jsme v ní 300 tisíc! Také jsem přebíhal vulkány na Kanárských ostrovech, to byla fakt zajímavá záležitost, tam jsem běžel závod na 25 km, byla možnost i ultra vzdálenosti, nějakých 70 km, tu ale běžel Matěj a trvalo mu to 13 hodin i s tím šíleným převýšením přes 4 000 výškových metrů. Chvíli jsem i o těchto ultra bězích přemýšlel, ale vyhrála rychlost. Na kole 180 km zvládnou, ale běh delší než maraton už fakt bolí...

A jaký máš vztah k Táboru?

Tábor je pro mě dětství, mám na něj jen dobré vzpomínky, a vlastně i to, co teď dělám, tak v tom mě Marek (autor článku, pozn. redakce) dost ovlivnil. Když jsem byl malý, sledoval jsem, jak fotí, něco tvoří a líbilo se mi to. Teď jsem po delší době v Táboře a vrací se mi vzpomínky na bezstarostné dětské chvíle.

Co bys vzkázal čtenářům?

Rád bych vzkázal, abyste se nebáli, protože strach něco udělat je největší blok a nakonec spíš lituješ těch věcí, které jsi neudělal a mohl jsi, než těch věcí, které jsi udělal. Takže to zkuset, dělat ideálně to, k čemu máte vztah, jít si zatím a ono to pak často dobře dopadne! A když se to nepovede, není nic jednoduššího, než si říct „oukej, tak tohle nevyšlo, zkusím něco jiného“, ale nejhorší je zůstat na jednom místě a nikam se neposouvat. Takže zkuset, trochu riskovat a věřit, že to vyjde!

Ondro, moc děkuji za rozhovor!

Adaptační kurz 1.R na Monínci

Naši prváci vyrazili na Monínek na vůbec první společnou akci, počasí velice přálo a co se týče aktivit – lanové centrum, lukostřelba, disc-golf, turistika, bazén, tubing... no, bylo toho opravdu hodně!

TEXT Klára Frantíková, 1.ročník

FOTO Mgr. Marek Švadlena

Dne 13. září se celá naše třída zúčastnila adaptačního kurzu na Monínci. Původně jsme na tento třídní pobyt měli vyrazit s naší paní učitelkou třídní, ale bohužel onemocněla, a tak s námi jeli pan učitel Švadlena s panem učitelem Větrovským, se kterými jsme si to také velmi užili.

Náš adapták jsme zahájili už před školou, kde jsme měli sraz a autobusem vyrazili rovnou na místo konání kurzu. Po příjezdu jsme byli ubytováni do ne zrovna nejnovější chaty jménem Čertovka. Jakmile jsme se ubytovali, začaly skvělé tři dny, které jsme si všichni velmi užili. Ale pojďme to vzít postupně.

Po příjezdu a ubytování následovaly hry, kde jsme museli malovat na papír náš obličej, například do očí nakreslit, to co rádi pozorujeme nebo do pusy, co nám chutná. V poledne jsme měli oběd a pak menší pauzu, po které jsme mířili

rovnou do lanového centra, kde už na nás čekal tým instruktorů, kteří nám se vším pomohli a poradili. Mezitím, co celá naše třída ležla a snažila se zdolat různé překážky, pan učitel Švadlena nás ze začátku fotil, ale pak neváhal a přidal se k nám, společně i s panem učitelem Větrovským. Když jsme si vyzkoušeli lanové centrum, čekala nás lukostřelba. Některým se lukostřelba velmi dařila, ale jiní, jako třeba já se museli opravdu snažit, aby se střelili alespoň na okraj terče. Po této druhé disciplíně jsme se vraceli zpět na chatu, kde jsme si procházeli naše obrázky, které jsme dopoledne vytvářeli. Pak nás čekala večere a večer opékání buřtů.

Druhý den hned po snídani nás čekaly další aktivity: jezdili jsme tubing - na gumách a hráli Discgolf. Následoval oběd, trocha odpočinku, procházka a kdo chtěl mohl se jít vykoupat do venkovního bazénu, který byl na mě pořádně ledový. Pak už jen večere a hry ve společenské místnosti.

Poslední den ráno po snídani jsme měli namířeno do wellness, kde jsme si užili příjemně horkou vířivku a tím jsme ukončili náš společný adaptační pobyt. Šli jsme si sbalit své věci a autobusem zpátky před školu, kde jsme se rozešli. Za celou naši třídu mohu říci, že to bylo skvělé a moc jsme si adaptační pobyt užili!

Zahájení školního roku 2021/22

Nový školní rok je tu! Krásně jsme zahájili, někteří se viděli poprvé se svými spolužáky a učiteli, jiní jako staří mazáci, již po smé. Jako každý rok nechybí fotoreport, fotil nás absolvent Radek Havlíček.

TEXT Mgr. Marek Švadlena

FOTO Ing. Radek Havlíček

Workshop „Co to je vlastně design“

V pátek 3. září se sekunda účastnila workshopu v rámci tábořského festivalu knihy „TABOOK“. Lektorky a grafické designérky, Helena Šantavá a Kateřina Přidalová, nám povídaly o tom, co je to vlastně DESIGN.

TEXT Marie Urbanová & Marie Shonová, sekunda

FOTO Mgr. Marcela Marešová

Posadili jsme se do kroužku a všude kolem byly knihy. Nejdříve nám ukázaly různé podoby knížek. Všechny knihy a časopisy byly moc zajímavé, ale nejvíce se mi líbily deníky – byly schované dva v jednom obalu a byly psané ručně.

Zjistili jsme, co to je typ písma, jak se knihy dávají dohromady a jaké jsou designové způsoby tvorby knih a jak design ovlivňuje naše myšlení. Také jsme vypracovávali úkoly - například jsme psali jsme své jméno různými způsoby.

Post Bellum – Paměť národa

V pátek 3.9. proběhla v naší škole beseda na téma Odsunuté děti, kterou vedl člen neziskové organizace Post Bellum Jan Blažek. Ten se zaměřuje na sudetoněmecké pamětníky a jejich příběhy.

TEXT Igor Janouch, 4.ročník

FOTO Mgr. Marcela Marešová

Studenti třetího a čtvrtého ročníku tedy měli možnost vyslechnout si, jak s nimi bylo po konci druhé světové války zacházeno. „Sice mám tady v Bavorsku dva domy, ale doma se cítím v Česku,“ říká osmdesátiletá Rosemarie Kraus. Narodila se v Chlumci u Ústí nad Labem a stejně jako dalších dva a půl milionu Němců obývajících Sudety byla vyhnána ze svého domova. Její příběh, spolu se čtyřmi dalšími, jsme si vyslechli skrze sestříhaný film. Dozvěděli jsme se, jaké ukrutnosti byly páčány na nevinných

Němcích ve jménu odplaty za druhou světovou válku. Rodiny musely mnohdy vše zanechat a vydat se s kufrem do Německa. To, že opouštěly svá obydlí nadobro, nicméně nevěděly. Také jako jedněm z prvních se nám dostala do rukou komiksová kniha, kterou Jan Blažek poprvé uvedl na letošním festivalu Tabook. Právě díky příběhům jako tyto můžeme zajistit, aby se podobné události už neopakovaly a my se poučili z minulosti.

10. ročník běhu Stříbrnou stezkou

Jubilejní desátý ročník běhu Stříbrnou naučnou stezkou (www.stezkanavetrovy.cz) se nasmírně vydařil! Na Větrovech se sešlo velké množství závodníků všech věkových kategorií, kteří si změřili svou běžeckou formu.

TEXT Mgr. Marek Švadlena

FOTO Mgr. Marek Švadlena

Nejdlejší tratě měly 6750 a 4250 metrů, s věkem se délky tratí postupně snižovaly přes 1350 metrů až na 50 metrů pro ty nejmenší děti/závodníky. I naše škola měla své zastoupení, a to nejen jako závodníci, ale i v rámci přípravného týmu. Také velmi děkujeme organizátorům a sponzorům, taktéž příměstským částem Větrovy a Horky za další povedený ročník. A doufáme, že za rok, v listopadu 2022, se sejdem (třeba i ve větším počtu) zase na značkách!

Rozhovor: Lena Valenová

Lena Valenová je rodačka ze Soběslavi a v současnosti žije v New Yorku. Spisovatelka, kterou naši čtenáři znají, vydala již šest knih – čtyřdílnou sérii *Moře nálezů a ztrát*, *Cool Girl!* a nejnovější *#SledujMĚ*. Kromě psaní knih miluje cestování, focení všeho kolem a útulné kavárny. A pokud vás tvorba Leny zaujme, najed'te si na Instagram, nebo Facebook *@lenavalenova*, nebo rovnou na web *www.lenavalenova.cz*.

TEXT Mgr. Marek Švadlena

FOTO archiv Leny Valenové

Ahoj Leno, zdravím tě do New Yorku, díky, že sis na nás udělala čas. Jak se ti tam daří a řekneš nám něco o svém psaní? Zdravím do Tábora, děkuju moc za pozvání. Už je to šest let, co jsem se přestěhovala do New Yorku a splnila jsem si tím jeden velký sen. Bydlíme přímo na Manhattanu, blízko Central parku, takže si město užíváme všemi doušky, i když poslední dva roky v trochu omezené verzi. Co se týká psaní, většina mých knih vznikla právě ve městě, které nespí a New York je mojí nekonečnou studnicí inspirace. Už na základce jsem si psala povídky a básničky, první skutečnou knihu jsem ale vydala až v roce 2016, knížka se jmenovala „Náhodní lháři“ a byl to první díl čtyřdílné série „Moře nálezů a ztrát“. Námět k této sérii mě napadl někdy okolo mých třinácti let, když jsem studovala víceleté gymnázium v Soběslavi, ale k samotnému sepsání příběhu jsem se odhodlala teprve před osmi lety, kdy jsem se dostatečně naštvála, sedla k počítači a začala psát. Moje prvotina vznikala v Londýně, kde jsem v té době žila. Při psaní druhého dílu, který se shodou okolností odehrává právě v New Yorku, jsem se už přestěhovala do Spojených Států.

Takže psaní a být spisovatelkou byl tvůj cíl už odmala, nebo k tomu vedla jistá cesta?

Když se mě v dětství moje okolí ptalo: „Čím chceš být, až budeš velká?“ tak už tehdy jsem odpovídala, že spisovatelkou. Bohužel se to nesetkalo s moc velkým nadšením. Odpovědí na to obvykle bylo, že jsem asi chtěla říct doktorkou, nebo učitelkou, takže spisovatelka se očividně neujala. Roky jsem si psala jen tak pro sebe a ani mě nenapadlo, že bych někdy svoje texty publikovala, nebo dokonce vydala knižně. Tenhle sen jsem si připomněla až poté, co jsem si povzdychla už po x-té nad otevřenou knížkou, že bych v daném příběhu změnila to či ono, načež následovalo typické: Když jsi tak chytrá, proč nenapišeš jednu sama? A výsledkem téhle výzvy byly Náhodní lháři.

“Ten pocit držet v ruce vlastní knihu za to fakt stojí!”

Přiblížíš našim čtenářům, co to je vlastně „vydat knihu“?

Dobrá otázka. V dnešní době je spousta možností, jak publikovat napsané texty.

Můžete si nechat udělat elektronickou knihu, mnoho čtenářů tomu ostatně dává přednost, a pro autory je tato cesta jednodušší a levnější. Čím dál populárnější jsou také audioknihy. Publikovat krátké i delší příběhy lze na různých webech jak českých, tak s mezinárodním přesahem, vaši studenti jistě znají nejrůznější appky s chat fiction, nebo čtením na pokračování, kam stačí texty jednoduše nahrát a kdokoli se může okamžitě začíst. Když si ale chcete prolistovat vlastní knihou a třeba ji najít v policích knihkupectví, pak je to samozřejmě složitější a celý proces může trvat roky. Po dopsání rukopisu si tedy nejprve musíte ujasnit, zda opravdu chcete, aby vaše kniha vyšla v tištěné podobě a zda vám například stačí pár výtisků pro kamarády a rodinu, nebo se chcete věnovat vyšší úrovni. Podle toho pak hledáte řešení, jak toho docílit.

A jaká byla tvá cesta?

Po dopsání prvního rukopisu jsem uvažovala o různých možnostech vydání přes nakladatelství. Každému autorovi vyhovuje něco jiného a já jsem chtěla být od samého počátku součástí celého procesu, který zahrnuje úzkou spolupráci nejen s redaktorem, který má knihu na starosti, ale třeba také s grafikem a sazečem, kteří připravují obálku a vnitřní podobu knihy.

Představíš nám tvou nejnovější knihu a žánr, do kterého spadá?

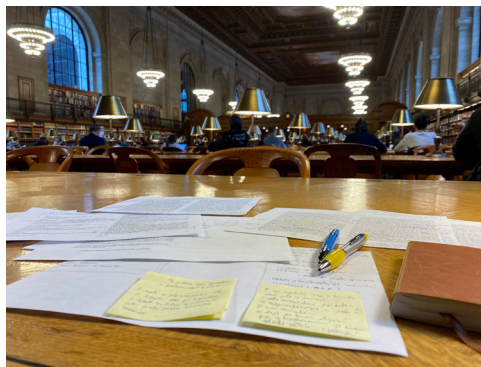
Většina mých knih spadá do žánru „young adult contemporary“, což je kategorie mladých dospělých, pro čtenáře 14+ a jedná se o příběhy ze současnosti, kdy hlavní postavy chodí ještě na střední. Sérii „Moře nálezů a ztrát“ si oblíbili jak čtenářky, tak čtenáři. Námět je volně inspirovaný příběhem hraběte Monte Christa, příběh začíná nepovedenou letní romancí mezi českou dívkou a italským mladíkem a pokračuje dobrodružným pátráním po událostech jedné noci, která změnila život čtyř sourozenců.

Poslední dvě knihy jsou spíš pro holky. Stěžejní téma Cool Girl! a # SLEDUJmě jsou sociální sítě. Skrze příběhy jednotlivých postav čtenáři nahlíží na sociální sítě z různých úhlů pohledu, jak z pozitivní, tak z té odvrácené stránky. Součástí obou knih je také interaktivní část. V Cool Girl! mají čtenářky možnost ovlivnit osud knižních postav, kdy hlasují o vítěze reality show, která se odehrává v knize a následně si přečtou online alternativní epilog.

Hlavní hrdinkou nejnovější knihy s názvem # SLEDUJmě je devatenáctiletá Tina, která je velmi aktivní na sítích, tančí společenské tance, má čerstvě po maturitě, nedostala se na vysněnou školu a řeší „co dál“. Společně s ní se čtenáři

sluníčko a kamarádi vás lákají ven, nebo prostě nemáte zrovna náladu. Než napíšete knihu, hodiny prosedíte u počítače, nebo přemýšlením nad nápady, kdy jste to jen vy a váš text. A kdy jindy nalézt čas na psaní než po škole, nebo o víkendech, takže neustále řešíte dilema: psaní, nebo...(xyz)...

Dobrou zprávou je, že napsat knihu může opravdu každý. Psaní se dá naučit a rozhodně to není o tom, jaké známky jste měli z diktátů, nebo ze čtvrtletní slohovky. A jako u každé jiné činnosti, nebo sportu, čím víc psaní procvičujete, tím víc se v něm zlepšujete. Proto si s sebou stále nosím notes a zapisuji si do něho postřehy, nápady, prostě cokoli, co mě během dne napadne. Nikdy totiž nevíte, kdy se vám zrovna daná fráze, nebo vtipná situace, kterou jste zažili na autobusové zastávce, bude hodit do budoucího příběhu. Obrňte se také trpělivostí. Napsat a posléze vydat knihu může trvat roky,

proto se vrátím zase na začátek k silné motivaci. Najděte tu svojí, nebojte se toho a pište! Ten pocit držet v ruce vlastní knihu za to fakt stojí!

Leno, děkujeme moc za tvůj čas a přejeme ti, aby tě psaní bavilo, mnoho dalších pěkných knih a když budeš mít možnost, rádi tě uvítáme na besedě na naší škole.

Určitě, budu velmi ráda!

Erupce sopky Cumbre Vieja na kanárském ostrově La Palma (Španělsko) ze dne 6. listopadu 2021. Rozběsněný vulkán chrlí lávu až do výšky 250 metrů, Vytékající láva, která se pohybuje až 700 m/hodinu, zničila přes tisíc budov a více jak 6000 lidí vyhnala z domovů. Zároveň oblast zažívá časté zemětřesení, mnoho z nich mělo sílu dosahující 3,8 stupňů.

Fotil a na vlastní oči spatřil: Ing Milan Švadlena

Adaptační kurz primy & 6.A

Je 20.9. a my, třídy prima a 6.A, odjíždíme na adaptační kurz na Březovou. Po dvou hodinách cesty jsme na místě. Vylézáme z autobusu a pomalu jdeme k chatkám, kde jsme rozděleni do pokojů.

TEXT Josef Kukla, prima

FOTO Mgr. Pavla Hesová

Už jsme ubytovaní a začíná nám program. Jdeme se podívat po celém areálu, je 12:00 a my jdeme na oběd. Po obědě máme polední klid, během kterého si budeme vybalovat.... Jak to bylo dál?

A už nám začíná program, jdeme se seznámit. Jsme rozděleni do 3 týmů a vyrážíme na mini paintball. Na paintballu proti sobě hraje několik týmů. Do finále postupuje 1. a 3. tým. A vítězem se stává tým číslo 1. Po paintballu máme krátkou svačinu a jdeme do Sharewoodu, což je velký dřevěný hrad, kde plníme úkoly na

interaktivních tabletech. Je to zajímavé. Teď nás čekají horolezecké stěny. Nejdříve nám ukazují, jak správně nandat postroj. Po krátké ukázce můžeme začít. Nejdříve se připneme na samonavíjecí

lano a můžeme lézt. Čekají nás 3 obtížnosti stěn: nejlehčí, střední a nejtěžší. Po stěnách jdeme na večeri a poté odcházíme na lukostřelbu, kde můžeme buď střílet na terč nebo střílet měkčenými šípy po sobě. Po střelbě z luku jdeme do chatek, v chatkách děláme blbosti a 10 minut před 22. hodinou si jdeme vyčistit zuby a pak už je večerka a jdeme spát.

Je 7:00 a my vstáváme a jdeme si vyčistit zuby a poté jdeme na snídani. Prvním bodem dnešního programu jsou vysoká lana. Můžeme si vybrat, jestli chceme jít červený anebo zelený okruh. Na vysokých lanech jsme si fandili. Po vysokých lanech jdeme do pirátských chatek a na pirátského Lanáčka. Lanáček je okruh, kde jsou různé prolézačky a také skluzavky a houpačky. Po dobrém obědě je polední klid, po kterém jdeme s paní učitelkami do Bonga, což jsou různé zastřešené prolézačky.

Odpolední program začíná jízdou na koních. Kdo chce, může jezdit, a kdo nechce, tak jde do hradu na prolézačky a skluzavky nebo na takovou skákací bublinu. Po koních následuje hra v bludišti, kde byly také interaktivní tablety. Plnili jsme různé úkoly a bylo to moc fajn. Po bludišti jdeme na všemi očekávaný freefall. Freefall je volný pád, kdy vylezete nahoru do 15-timetrové věže, tam vás přiváží za postroj na lano a potom můžete skočit. Martin, který šel první,

napoprvé neskočil, ale napodruhé to zvládl a skočil. Při freefallu jsme se vzájemně podporovali a fandili si. Po freefallu jsme šli na večeri. Po večeri jsme šli na chatky a čekali na 20. hodinu, kdy nám začne noční hra.

Noční hra byla super. Ve skupinkách jsme měli za úkol najít v bludišti tajemný hlas, odposlouchat příběh a přepsat ho na papír. Po noční hře jsme šli na diskotéku, kde jsme do 22:00 blbnuli a potom byla večerka a šli jsme spát.

Poslední den se nám vstávalo těžce, po snídani jsme vystěhovali pokoje a když už bylo vše hotovo, tak jsme šli na hřiště hrát vybíjenou. Po vybíjené jsme šli na team park. Další teamovou aktivitou bylo pomocí nařezaných trubek dostat vajíčko až k plotu. Pak už nás čekal jenom oběd a cesta domů. Myslím, že jsme si „adapták“ všichni pořádně užili.

Erasmus+ meeting Wels

Druhý meeting našeho programu Erasmus+ se konal v rakouském Welsu, což je opravdu krásné místo jen dvacet kilometrů od Linze. Konečně jsme se po covidové přestávce mohli vydat na projekt do zahraničí a moc jsme si ho užili! A co jsme dělali? Shrnutí toho nejzajímavějšího v článku níže.

projekt: "Climate Change - Raise Awareness - Take Action"
projektové setkání: Wels, Rakousko
termín: září 2021

TEXT Nela Janková, 2. ročník
FOTO Mgr. Zdeněk Novák, MA, Lic. Rodrigo Ramos

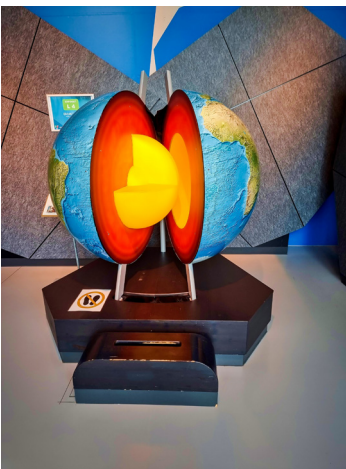
Naše cesta začala v pondělí 13. září. Všichni jsme se sešli na vlakovém nádraží a odjeli směr Rakousko. Když jsme dorazili do Lince, došli jsme si oběd a zamířili na hostel. Tam jsme se přivítali s polskou skupinou a společně vyrazili do centra města. Dali jsme si večeri, prošli pár obchodů a bavili se...

Druhý den v úterý jsme měli plně nabitý program. Jako první nás čekala historická prohlídka města Lince a poté návštěva Ars Electronic centra, kde nás zaujala hlavně 3D projekce optických klamů. Naší další zastávkou byl Höhenrausch. Chodili jsme po střechách, vylezli na vysokou dřevěnou rozhlednu a vykoupali

se v páře. Nakonec jsme tramvají dojeli na vrchol kopce Pöstlingberg, kde jsme sledovali krásný výhled na město. Ve středu jsme se přemístili do Welsu, kde jsme navštívili Science centrum a měli komentovanou prohlídku města. Poté jsme se všichni přemístili do školy, kde jsme s rakouskými žáky pracovali na projektu "Climate Change:".

Ve čtvrtek jsme jeli do Steyru. Prošli jsme si město, dozvěděli se něco o historii a zamířili do muzea práce. Pátek, poslední den našeho výletu, jsme strávili balením kufrů a nákupy. Nastal čas odjezda. Rozloučili jsme se s novými kamarády i Lincem a vlakem odjeli zpět do Tábora.

Po stopách Karla IV.

Náše třídy kvarta a sekunda měly naplánovanou exkurzi do okolí Berouna, nejprve na hrad, který roku 1348 nechal postavit samotný český král a římský císař – Karel IV. A ano, určitě někteří poznali, že se jedná o Státní hrad Karlštejn. Poté jsme se vydali do Koněpruských jeskyní a na závěr i do samotného Berouna.

TEXT Eliška Schlehofarová

FOTO Mgr. Marek Švadlena

Vše tedy začalo brzkého rána, kdy se účastníci zájezdu scházeli před budovou školy, a čekali na příjezd autobusu. Ty úsměvy a rozzářené oči, když autobus přijížděl... a najednou si všichni přestali stěžovat, že museli brzy ráno vstávat, a těšili se na velké dobrodružství. Cesta trvala něco okolo dvou hodin, které pro někoho mohly být celou věčnost a pro někoho jako lusknutí prstů. Snad ale všichni

známe dnešní situace na silnicích, takže ne celou dobu jsme jeli jako “tryskomysli”. Během čekání v menší koloně nás paní průvodkyně zabavila svým vyprávěním o městě i hradě Karlštejn či dalších významových lokacích, kterými jsme projížděli. Po dvouhodinové cestě jsme se všichni těšili na protažení nohou. Ta radost, když jsme míjeli značku Karlštejn, byla nesku-tečná, ještě větší, než když jsme se dozvěděli že v tento den nemusíme do školy! Cestou z parkoviště jsme si už všichni představovali jaké to uvnitř takového pokladu České republiky bude vypadat.

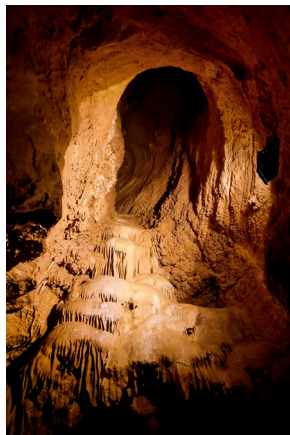
Na hradě se nás ujmula paní průvodkyně, která nás celým sídlem císaře Karla IV. provedla. Měla velmi zajímavý pro-slov o tom, jak Karel IV. žil, co se za jeho vlády dělo, proslav o samotném Karlštejnu... Vše nás naprosto ohromilo, a pokud se tu najde někdo, kdo na hradě Karlštejn nebyl, doporučuji si pustit alespoň film od p. Vrchlického – Noc na Karlštejně.

Zde zdaleka nekončíme! Naše další cesta vedla do Koněpruských jeskyní a do města Beroun. Tento nejdelší jeskynný systém v Čechách najdeme tedy v obci Koněprusy, nedaleko Berouna. Naše trasa v jeskyni, kde se nás ujal místní průvodce, byla dlouhá 620 metrů, a jelikož nás uchvátila místní krása, bylo to pár kroků. Stropy jsou i ze strany; když se dlouho nic neděje něco se stane; co jeskyně schvátí to už nenavráti – toto jsou fráze geologů, které u nás všech utkvěly v paměti. Naprosto úžasná prohlídka,

vřele doporučuji. Náš výlet pokračoval návštěvou města Berouna, kde jsme na náměstí měli rozchod. Každý jsme si tak mohli toto historické město užít svým způsobem. Jakmile jsme se zase všichni sešli, čekala nás cesta domů. Paní průvodkyně nám v autobuse položila posledních pár otázek, které samozřejmě souvisely s exkurzemi a my zdatně (a dobře) odpovídali). Doufám že si všichni výlet po Středočeském kraji užili, ale podle nadšených výrazů bych řekla, že všichni byli spokojeni.

Erasmus+ meeting Škofja Loka

Třetí meeting našeho programu Erasmus+ se tentokrát konal ve Slovinsku – ve městečku Škofja Loka, myslíme, že není nutné toto místo představovat, vždyť tam jezdíme už ntnou řádku let. Dříve na výměnné pobyty v rámci spolupráce našich gymnázií, v současné době na programy Erasmus+. A jak jsme se tam měli?

projekt: "Climate Change - Raise Awareness - Take Action"
projektové setkání: Škofja Loka, Slovinsko
termín: říjen 2021

TEXT Nela Janková, 2. ročník
FOTO Mgr. Zdeněk Novák, MA, Lic. Rodrigo Ramos

GIMNAZIJA ŠKOFJA LOKA

V pondělí 11. října jsme se po měsíci opět setkali na programu Erasmus+, tentokrát konaný ve slovinské Škofja Loce. Na cestu se vydali reprezentanti 1., 2. a 4. ročníku, v poněkud dívčí přesile. Pedagogický sbor zastupovaly paní učitelky Hesová a Lískovcová. Vzhledem k počtu účastníků se jelo osmimístným autem, které zdárně dorazilo do cíle za 7 hodin. Při pohledu na ubíhající krajinu je nutno konstatovat, že rozdíl mezi Rakouskem a Slovinskem je téměř k nerozeznání. Obě země jsou si velmi podobné jak v architektuře, tak přírodou. Po ubytování jsme si prohlédli malebné městečko Na rozdíl od předešlých let se kvůli koronavirové situaci nebydlelo v rodinách, ale v hotelu.

V úterý ráno, po klasické hotelové snídani, jsme se vydali do Gymnázia Škofja Loka. Po přátelském přivítání přišli na řadu seznamovací hry s dalšími účastníky z Polska a Rakouska. Slovinské osazenstvo mělo vše perfektně nachystáno, takže o zábavu nebyla nouze. Také jsme měli možnost při jedné z aktivit poznat různá místa ve škole. Nutno podotknout, že celý komplex je v podstatě složen ze 4 škol, takže na nedostatek místa jsme si nemohli stěžovat, celá budova je opravdu rozlehlá. Absolvovali jsme podrobnější prohlídku s výkladem hostitelů. Také nás čekalo velmi milé setkání se starostou města, který překvapil svou češtinou. První odpolední hodiny jsme

strávili v chemické laboratoři výrobou vlastního mýdla. Všichni oprášili své znalosti z chemie, a i s malou dopomocí podrobného návodu se všem podařilo odnést si vlastnoručně vyrobený suvenýr. Celý zbytek odpoledne byl volný a otevřen libovolným aktivitám, někteří jej využili pro odpočinek a jiní pro další seznamování s ostatními účastníky.

Následující den jsme se místní hromadnou dopravou přesunuli do hlavního města Lublaně. Tato metropole je vzdálená doslova, co by kamenem

dohodil, takže cesta trvala přibližně 45 minut. I po mírném kolapsu ranní dopravy jsme zdárně dorazili na hlavní nádraží. Pár kroků od něj jsme navštívili charitativní obchod, kam mohou lidé přinést nevyužívané věci, jejichž prodejem organizace získává finanční prostředky. V tvořivé dílně jsme mohli svým uměním přispět k chodu občůdku. Dále nás čekal přesun na hlavním náměstí, cestou jsme viděli krásnou slovinskou architekturu, například v podobě stará tržnice, která byla dříve využívána především řezníky. Po úvodní procházce na nás čekal prů-

se kterým jsme si prohlédli nejzajímavější místa. Zavedl nás k budově dnešní hudební konzervatoře, k univerzitní knihovně a na jedno z malebných náměstíček, ze něhož byl vidět Lublaňský hrad. To hlavní však je, že nám zábavnou a neotřelou formou předal obrovské množství informací. Následný rozchod jsme využili k nákupu suvenýrů a ochutnávce tradiční slovinské kuchyně, která byla výborná a po náročném dni nás dostatečně zasytila. Cestu zpět jsme absolvovali vlakem, což bylo o poznání kratší než ranní autobusové dobrodružství.

Čtvrteční nástup do školy byl brzký, již v 7:15 jsme se zúčastnili hodiny angličtiny, chemie a na závěr tělocvik, který přišel

hned v závěsu. Většina si užila díky velké tělocvičně a zábavnému volejbalovému turnaji. Po obědě proběhl workshop o plýtvání jídlem. Dále jsme dostali prostor pro naše prezentace. Po převzetí certifikátů jsme zakončili den společnou procházkou k místnímu kostelu. U rozloučení s ostatními studenty ukápló i pár slz, ale s příslibem brzkého shledání na dalších projektech, byla situace alespoň o něco snazší. Poslední ráno probíhalo v poklidu. Po snídani a zabalení zbývajících věcí jsme nasedli do auta a vyrazili vstříc domovině. Odjížděli jsme plni krásných dojmů a zážitků, jelikož atmosféra byla po celý projekt velmi přátelská a vstřícná, takže se nám v pátek Škofja Loka opouštěla opravdu velmi těžce.

Příštích 10 let – VIZE ČESKA

V pátek 22. října se vybraní studenti vyššího gymnázia zúčastnili v prostorách tábořského divadla konference o budoucnosti Česka v nadcházejících (nejen 10) letech. Co bude za 10 let sice nikdo neví, ale o tom, co pro naši budoucnost můžeme udělat již teď, jsme měli možnost diskutovat s lidmi, kteří si v minulosti svou cestu do budoucna našli.

TEXT M. Kulhavá (4.r), A. Doubrava (2.r)

FOTO Mgr. Tereza Švadlenová

Konferenci zahájil s úvodním slovem starosta Tábora. Následoval první konferenční blok pod taktovkou novináře a komentátora Davida Klimeše, známého z portálu Aktuálně.cz, se kterým jsme probrali aktuální politická témata. Poté nám o mezinárodních vztazích přišel

pohovořit armádní generála možný kandidát na prezidenta, pan Petr Pavel, následovaný Karolínou Presovou, zakladatelkou organizace Replug.me. Každý blok byl zakončen kladením otázek z řad publika. Všichni přednášející prezentovali své myšlenky jak připravit naši zemi na budoucí vývoj. Celá konference se nesla v duchu motivace, inspirace a myšlenky, že si každý má jít za svým snem. Hlavně ale v duchu poselství, že budoucnost přece patří nám všem!

Přednáška “Jak se tělo brání virům”

V pondělí 1. listopadu 2021 se třídy 1.R, kvinta a semináře z biologie z 4. ročníku zúčastnili přednášky o virech. S tou za námi z Biologického centra Akademie věd ČR přijel Mgr. Tomáš Korytář, Ph.D.

TEXT Nikol Zrzavecká (1.r), Matyáš Rada (kvinta)

FOTO Mgr. Jaroslava Drbalová Vondrášková

V dnešní době, kdy všichni zažíváme pandemii Covid-19, byla tato přednáška pro nás velmi cenná. Bylo nám vysvětleno, jak jsou si imunitní systémy u lidí a ryb podobné a jak reaguje imunitní systém na viry. Dále nás zaujalo, že je najdeme i v oceánech (dokonce až 200 000). Také jsme se dozvěděli, že dospělý člověk je nositel více než 10 různých virů. Poznatek, který nám utkvěl v paměti, je to, že muži mají více testosteronu v těle než ženy, proto muži prožívají běžná nachlazení daleko více. Také nás velmi zaujalo, že kýchnutí doletí až 60 metrů, rychlostí 160 km/h. Ke konci přednášky měli žáci prostor, zeptat se na otázky, které je zajímaly a Ph.D. Korytář jim vstřícně odpovídal.

Říjnový příměstský tábor

Aneb „Podzim v přírodě a zahradě“. měli možnost žáci naší ZŠ prožít na příměstském táboře. V současné epidemiologické situaci jsme bohužel museli odmítnout účast dětí z jiných škol.

TEXT Lenka Hlavicová

FOTO Monika Švadlenová, Lenka Hlavicová

Naše putování začalo ranním srazem ve škole a informací o plánu celého dne. Před cestou jsme se posílili svačinou, kterou pro nás připravily paní kuchařky z naší školní jídelny. Začátek putování okolo Jordánu byl sice za chladnějšího počasí, ale děti se zahřály na dopravním hřišti plněním úkolů, které připravila „Monča“. Naše cesta byla vyplněna sběrem přírodnin, poznáváním stromů a rostlin. Krásná příroda, barevné stromy a hřející slunce nás pomalu vysvléklo z bund a na louce jsme si zahráli „retro“ hry Pan čáp ztratil čepičku..., Zlatá brána otevřená..., Káně, kvočny a kuře..., Ry-

bičky rybáři.... všichni jsme se pro hry takzapálili, že když byl čas odchodu na oběd, zaznělo dlouhé „ještěěé nééé ...“ Oběd jsme měli jako i při minulých táborech v restauraci Na Pěkné vyhlídce v Čekanicích. Špagety nikoho nezklamaly a po obědě jsme se sotva dokulili zpět do školy. Zde nás čekalo zpracování sesbíraných listů stromů, které jsme použili na výrobu velkoformátové podzimní královny. Kooperace dětí byla skvělá a jejich nadšení pro výrobu i nás překvapila. Program jsme zakončili na školní zahradě opékáním špekáčků, na které jsme přizvali rodiče a sourozence dětí.

Halloween opět u nás!

V pondělí 1.11. proběhl na 1.stupni projekt Halloween. Žáci mohli celý den být v maskách, ochutnávat dobroty, soutěžit, tvořit nebo plnit rozličné úlohy.

TEXT Mgr. Jana Bozadžieová

FOTO Mgr. Jana Bozadžieová

První hodinu si všichni připomenuli symboly, zvyky a tradice tohoto svátku. Podle svých možností ve třídách pracovali na speciálních úkolech. Hned po úvodní hodině se prvňáčci rozhodli připojit ke svým starším spolužákům a až do konce vše prožívali s dětmi z 5.A. Společně vyhlásili nejkrásnější masku, soutěžili ve smíšených družstvech, tancovali, dlabali a zdobili dýně. Na závěr si stihli zahrát i halloweenový fotbal. Ještě, že se mohli posilnit opečeným buřtem nebo kukuřicí...

Přespolní běh 2021

Z běhu se v posledních letech stal, dalo by se říci “mainstream”, boom zažívají i závody v přespolním běhu, dnes se jim často říká tzv. “trailový”. To jsou vlastně tratě vedené především přes nezpevněné cesty a přírodou.

TEXT Mgr. Marek Švadlena

FOTO Mgr. M. Švadlena, Mgr. J. Lískovcová

V říjnu se nám podařilo sestavit ambiciózní chlapecký tým pro kategorii střední školy, konkrétně školu reprezentovali Marek Kouba (4.ročník), Nikolas Rangl (2.ročník), Ondřej Lemberka (sexta), David Křížek (sexta), David Žukov (1.ročník) a Igor Jašek (1.ročník), kteří vyrazili na okresní kolo v Táboře. Náš šestičlenný tým to zvládl

naprosto bravurně a s přehledem získal 1. místo a postup do krajského kola! Vyšší kolo, tedy krajské, se konalo v Jindřichově Hradci v parku u řeky Nežárky, kde na naše závodníky čekalo chladné počasí a sedm okruhů s velmi “jedovatým” kopcem v každém z kol. Naši kluci si vedli výborně, skvěle reprezentovali a získali krásné třetí místo!

Spisovatelé do škol: V. Bendová

Autorské čtení a beseda se spisovatelkou Veronikou Bendovou, autorkou knihy Vytěženej kraj (nominována na Magnesii Literu).

TEXT Mgr. Tereza Švadlenová

FOTO Mgr. Marcela Marešová

Každoroční otázka všech češtinářů či češtinářek (pro genderovou vyváženost) „*kerou knihu vybrat ke společnému čtení v hodinách literatury*“? Odpovědi hledá každý jinde...někdy čerpá inspiraci od svých kolegů, prohlédne knižní novinky na internetu...a někdy pomůže náhoda. Tak tomu bylo letos u mě – když přišel do školy mail z tábořské Jednoty, že nabízejí besedy se spisovatelem ve školách, padl můj zrak na spisovatelku Veroniku Bendovou a její knihu (nominovanou na Magnesii literu) Vytěženej kraj – knihu, která je epickou sondou do krajiny Českého středohoří, do krajiny zasažené chemickým průmyslem, těžbou uhlí, ale také do krajiny „odsunutého obyvatelstva“ – toho německého, ale i českého

(pozn. *těžištěm příběhu je město Most*). Beseda s autorkou probíhala na půdě naší alma mater a zúčastnily se jí dvě třídy – kvinta a sexta. Beseda byla rozdělena do dvou „bloků“ – autorské čtení a diskuze se studenty. Autorka knihy Vytěženej kraj nás zaskvětila do okolností, při kterých kniha vznikala, velmi ochotně zodpověděla zvědavé dotazy (nejen ty, které se týkají tvorby). Žáci se tedy dozvěděli nejen to, jak se stát spisovatelem, jak je nesmírně těžké knihu vydat, ale také to, kde čerpat inspiraci k tvorbě. Pro mě, jako mosteckou rodačku, to bylo více než příjemné dopoledne, kdy jsem se přenesla zpět v čase do svého rodného kraje.

Bylo Nebylo... ve Strži (a Karlíně)

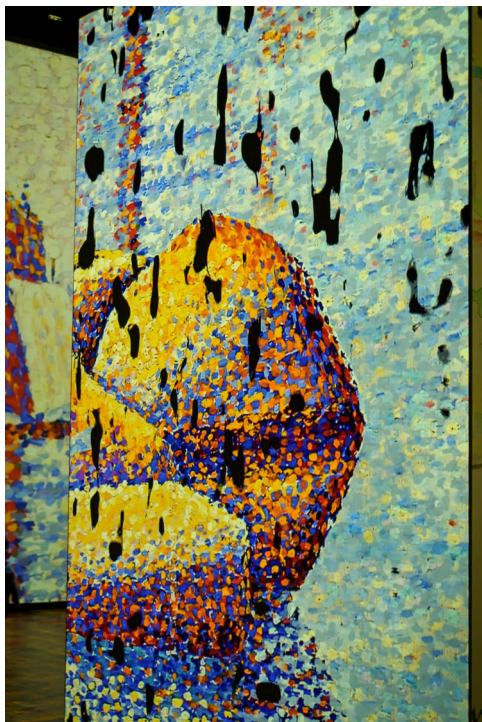
Na začátek malá hádanka. Co má student na škole nejraději? Přestávky, obědy, ale především výlety a exkurze! V pátek 1. října proběhla jedna “dvojexkurze” do na výstavu Impresionistů do Fóra Karlín a do Strže na Karla Čapka.

TEXT Nela Janková, 2.ročník

FOTO Jakub Svoboda, sexta

Zástupci 1. a 2. ročníku, sexty a jedinci ze 4. ročníku se společně s pedagogickým doprovodem vypravili na výstavu „Bylo Nebylo, Van Gogh, Monet, Renoir...“ ve Fóru Karlín. Návštěvníkovi nebyla nabídnuta monotónní procházka ze sálu do sálu, ale jednoznačně moderní pojetí v podobě multidimenzionální projekce s 3D zvukem. Díla na vás doslova promlouvala ze všech stran. Voda se čeřila, tráva se vlnila ve větru a vznikala tak pocit, že jste součástí obrazu. Pro impresionismus bylo typické využití jasných barev, proto byl zážitek o to intenzivnější.

Naše exkurze pak pokračovala do vily Karla Čapka ve Strži. Památník mapuje život významného literáta a jeho manželky herečky Olgy Scheinpflugové. Studenty 2. ročníku nejvíce zaujalo dobové oblečení a nádobí, nostalgickou připomínku dob minulých.

Projekt „Staň se diplomatem“

5 žáků (z tercie a kvarty) se dne 12. 11. 2021 zúčastnilo projektu „Staň se diplomatem“, který organizuje Pražský studentský summit. Celodenní akce se konala na Gymnáziu v Písku, kde žáci zažili simulaci jednání Rady bezpečnosti OSN

TEXT Mgr. Marcela Marešová

FOTO Mgr. Marcela Marešová

Všichni účastníci byli předem rozděleni po patnácti (stejně jako počet členů v Radě bezpečnosti OSN) a každý se musel vžít do role zástupců – delegátů – reálných světových zemí. Naši žáci se tedy na chvíli stali zástupci zemí jako USA, Čína, Keňa, Mexiko a Vietnam. Další země prezentovali ostatní účastníci. Předmětem jednání byl mezinárodní konflikt, který byl představen v dopolední části, a to konflikt na Blízkém východě (izraelské osady na Západním břehu Jordánu).

Účastníci se museli snažit dospět k řešení problémů, samozřejmě nikoliv pomocí vlastního názoru, ale dle stanovisek jejich reálných zemí. Simulované jednání obsahovalo vše, co se reálně děje na půdě diplomatů – hlasování o pozměňovacích návrzích, kuloární jednání atd.

Ačkoliv by to byl úkol nelehký i pro skutečné diplomaty, žáci se ho zhostili výborně díky svým vědomostem o mezinárodních organizacích a díky schopnostem komunikačním. Uvědomili si také, jak jsou zmíněné kompetence

ZVEME VÁS NA VÝSTAVU

FOTOKLUB TÁBOR
s patronací Tábořského soukromého gymnázia

Barevná

3. výstava Fotoklubu Tábor

vernisáž 19.12.2021 v 17:00
Galerie Univerzita Tábor, Vančurova 2904, Tábor

Patronem výstavy je
Tábořské soukromé gymnázium

Výstavu zhotovil a
podpořil FotoFast

